DE EERSTE TOCHT

„Vrouw, Vrouw!"

„Ja Karel!" klonk het van boven.

„Zal je denken om m'n auto-kapje klaar te leggen?"

„Jasses Karel, dat leelijke ding met die rolletjes voor je ooren! Zet je dat op?"

„Waarom niet, 'k kan toch geen pet op zetten, 'n pet hè, staat niet, as je flink rijdt; lastig, zoo'n ding! En dan, 'k heb 't er toch voor gekocht hè? Je zet toch zoo'n ding niet op as je in 't bad gaat, wel? Je hebt 't om in den auto te dragen, dan zet ik 't op! Nou jij weer...." antwoordde druk, joviaal dik-doend meneer, beneden aan de trap tegen z'n vrouw die boven bezig was een handkoffer te pakken voor een autotocht van den volgenden dag....

Het zou zijn eerste tocht zijn, 'n keurige zwarte Amerikaan, met 'n sterken motor; een wagen, dien je niet aan hoefde te draaien, nee, je trapte maar op 'n knoppie en dan liep-tie! Fijn hoor! Eerste klas werk! — „En electrisch licht, géén haar minder man!" had-ie opgesneden, op de sociëteit.

„Nou," hadden z'n bittervrinden gezegd, „zoo'n Amerikaan,.... blik hoor! Niks waard!"

„Dat is de kif," had vriend Karel, met 'n zeer onparlementaire uitdrukking geriposteerd. „Je moet eens zien hoe-ie er uit ziet! Keurig dat zwart met dat nikkel, gedistingeerd is 't! Een juweel van 'n wagen! en loopen, och, och, wat loopt 't hard....!"

„Haal je de tram er mee in?" had een van de vrienden toen gevraagd, doelende op 't sloome paardentrammetje uit de streek, waarop Karel niets geantwoord had, dan 'n verachtelijk: „'k zal je wel eens meenemen, als je niet bang bent!" en z'n schouders had opgehaald, als wilde hij zeggen: „stumperd!"

De waarheid was, dat-ie zelf nog maar enkele keeren, en dan naast den chauffeur, die 't 'm geleerd had, aan 't stuur had gezeten, en dan de bekende vaart van het eeuwige paard in matigen draf, niet had overschreden. En morgen, dan zou-ie voor 't eerst op reis gaan; ze zouden door de heele streek alle kennissen bezoeken, en dan zou-ie eens laten zien hoe-ie rijden kon. „Karel," had Mies gezegd, „neem 'n chauffeur mee....!"

„'n Chauffeur, 'n chauffeur," riep Karel beleedigd uit, „nooit! Dat kan ik immers zelf wel! Wat moet ik met 'n chauffeur! 'k peins er niet over! Onzin! Heb ik daarom 'n selfstarter aan m'n wagen? 't Is niks noodig... Hij heeft toch niks te doen!"

„Maar je kent 't nog zoo kort...." aarzelde Mies weer.

„Zoo kort.... lang genoeg; er is niks an, als je de truc maar kent. Heb ik laatst niet den wagen van Dinges met gemak voorbij gereden, dat de chauffeur zelf zei, dat 't best ging?"

Karel zei niet, dat de wagen van Dinges op dat moment stil had gestaan, en dat de chauffeur 'n man was, die wist, wat 'n fooi waard was. Maar 't was er bij gebleven; géén chauffeur mee. Ze zouden telkens ergens in 'n hotel logeeren, om den volgenden dag den zegetocht voort te zetten, en niet terug te keeren, voor de algeheele kennissenrij zou zijn afbezocht. Het zou 'n tournée des grands-ducs worden! Thans was z'n eega bezig den boel te pakken en vriend Karel drentelde beneden in de suite heen en weer, dan dit, dan dat naar boven schreeuwend, als hij zich plotseling op iets bezon, om 't volgend oogenblik in 'n fauteuil te ploffen, en zich al de heerlijkheden van de aanstaande reis voor den geest te roepen!

Naar die zouden ze gaan, en naar die! O ja, dat was waar! Met één sprong was-ie weer op z'n beenen en aan de trap: „Mies, Mies," riep-tie weer, „weet je wat we doen moesten? We moesten Suus en Anni telegrafeeren, dat we komen eten!" — „Suus en Anna! zoo vèr? Dat halen we toch niet," angstigde Mies terug, „dan ga je te hard rijden! Doe 't maar niet!"

„'t Gaat best, hoor! 'k ga gauw telegrafeeren!" en hij had z'n pet al op, schoot 'n mouw aan van z'n jas, terwijl hij wegliep, tevergeefs tastend met z'n andren arm om in den op z'n rug bengelenden andren mouw te geraken!

Den geheelen weg naar het telegraafkantoor zat-ie al aan 't stuur; hij rééd al om zoo te zeggen, hij stuurde 'n hoek.... „o.... pardon" riep-tie, met 'n smak als 'n biljartbal over den korten band, via den muur van 'n huis op 'n lantaarnpaal aanstevenend, die hij ook omarmde, terwijl z'n pet 'm scheef op den neus viel.

„'k Zou me niet zoo haasten," zei 'n nijdige pooteling waar-ie tegenop gelaveerd was; „'k zou uit me doppe kaike".... 't Incident was hiermede gesloten. Eenigszins bekoeld was echter de geestdrift, waardoor het telegram heel wat minder enthousiast was, dan hij zich bij z'n vertrek had voorgesteld.

Thuis komend vond-ie z'n vrouw zoo goed als klaar maar hij had geen rust alvorens-ie alles doorgesnuffeld had.

„Heb je m'n das?"

„Die hangt op den kapstok."

„En m'n handschoenen?"

„Die zitten in je jas...."

„En m'n stofbril?"

„Die ligt klaar...."

„Enne.... enne... m'n auto-kappen...."

„Wou je die ook al an?"

„Heb ik ze soms om er me tuin in te harken? Moet ik auto rijden, zal ik géén kappen aandoen? Nou jij...."

„Ik zal ze bij je pak leggen...."

„En m'n auto-kappie....?"

„O," steunde Mies, „wéér dat auto-kapje; dat onzalige ding, dat je staat als 'n beer met 'n ijsmuts, ga je dat opzetten? Dat zal je me toch niet aandoen? Dan ga ik niet naast je zitten, hoor!"

„Goed, dan ga je maar achter zitten. We hebben vier plaatsen, ruimte genoeg, maar als je vóórin zit, achter 't stuur, moet je 'n autokap op hebben; dat weet jij zoo nog niet, maar dat zal je wel zien... dat staat!...."

Dat was 'n dooddoener. „Die zit," dacht-ie en kort na dit bondige slot begaf het echtpaar Mies en Karel zich ter ruste, waarna ze van auto's droomden, die met vleugels door het luchtruim toerden en Mies midden in den nacht wakker werd, omdat ze tegen 'n ster was gebonsd en uit den wagen gevallen was.

Den volgenden morgen reden ze om negen uur af. Ten minste dat was hun plan. Maar driemaal moesten ze weer den wagen uit. De eerste maal omdat Mies zakdoeken vergeten had mee te nemen, de tweede maal omdat ze zich bijtijds herinnerde, dat de warmwaterkraan in de badkamer nog open stond en de derde maal omdat Karel z'n kaarten bij zich wou hebben.

„Onzin," zei Mies, „er staan toch genoeg wegwijzers."

Maar Karel stond er op. Had-ie daarvoor den Bondatlas gekocht, en nog wel in 'n blikken bus, om 'm te vergeten als ze op reis gingen? 't Was wat moois!

„Mot je weer alles àn hebben," smaalde Mies...

Maar hij in z'n onoverwinlijken trots aan 't stuur van z'n glimmenden Amerikaan, gedost in z'n groote bruine gekapte handschoenen, met strak de wat nauwe autokap om 't bolle gezicht, 'n dikke kleurige sjaal driedubbel om den hals, — we schreven Mei — zat zich te koesteren. Stond hij niet aan 't begin van z'n eersten tocht?

„Klaar?" vroeg-ie en meteen haalde hij den versnellingshefboom over, schakelde in, gaf gas, maar wat bruusk, en met 'n sprong stoof de wagen vooruit en stond.... als 'n paal.

Mies schrok.... „Wat is er?" vroeg ze angstig. Karel glimlachte eenigszins onzeker... „o niks" was z'n antwoord, „ik...."

De rest verdween, werd ingeslikt; nog eens geprobeerd.... Goddank dat 't ding een selfstarter had.... nou beter doen, voorzichtig en langzaam kwam z'n voet naar boven.... jawel hoor, daar reden ze....

„Zie je," zei Karel voldaan, met 'n geruststellend air,

Herfstnevels.

Waarnaar verlangd wordt: Voorjaar.

(foto's B.F. Eilers).